

»Nej, nej!«

»Jamen saa er jo alting som det skal være! Hvad er der saa at græde for?« sagde hun, mens de klareste Taarer trillede hende selv ned ad Kinderne. Med stormende Glæde omfavnede og kyssede hun sin Datter, der modstræbende og tilsidst med aabenlys Uvilje tog mod hendes Kærtegn.

»Lad mig nu gaa op, Mor! Der kunde komme Nogen.«

»Ja, gaa — mit Barn! Gaa! Torben Dihmer skulde jo ikke saa gerne se dig første Gang med røde Øjne.«

Men hun kunde daarligt slippe hende; og endnu længe efter, at Jytte var gaaet op, blev hun siddende der i sin Solkrog med Avisen uoplukket i Skødet og mærkede ikke, at Aftenskyggen havde naaet den og at Skyerne derude over Havet begyndte at blive røde. Den Vished, hun nu endelig havde faaet, lagde Sol over hendes Tanker. For første Gang i mange Aar saae hun Fremtiden imøde med et nyt Haab.

Hun fortrød nu blot, at hun overhovedet havde talt til Jytte om denne ækle v. Auen; men Jytte var ikke selv uden Skyld i, at hun havde faaet en Mistanke. Flere Gange i den sidste Tid, naar de sad derinde og holdt Mørkning med lidt Ild i Kaminen og hun maatte tro hendes Tanker hos en